

زیادی بر سرمایه‌گذاری؛ پشتیبانی فنی؛ انتقال فناوری؛ خرید و فروش اقلام و تجهیزات با کاربرد دوگانه و تبادلات مالی، بانکی و دلاری، طی قانون «منع اشاعه ایران، سوریه و کره شمالی» در ۱۳ اکتبر ۲۰۰۶ (Congress, 2006, Sec:3)، بخش ۳۱۱ قانون وطن پرستی (U.S Patriot Act, 2006, Sec:311) و قطعنامه‌های «۱۷۳۷»، «۱۷۴۷»، «۱۸۰۳» شورا برقرار شد. این محدودیت‌ها گرچه روزانه دویست هزار بشکه از تولید و صادرات نفت ایران کاستند، صعود ۲۰ دلاری قیمت نفت و رسیدن آن به حدود ۷۰ دلار (Statista, OPEC Oil Prices Av, 2020) مانع از احساس فشار شد. رقم تولید نفت روی ۴,۳۲۰ میلیون و صدور به ۲,۴۶۰ میلیون بشکه قرار داشت که چندان نگران کننده نبود، اما مشکل بزرگ‌تر، منع تبادلات بانکی و ممنوعیت استفاده از دلار بود که از اکتبر ۲۰۰۶ از سوی وزارت خزانه‌داری آمریکا کلید خورد و معاملات دلاری ایران با بانک‌های جهانی را دچار مشکل کرد؛ مسئله‌ای که ایران برای مهار و دور زدن آن مجبور شد تا ارزش‌های دیگری از جمله «یورو» را جایگزین تبادلات خارجی خود از طریق تغییر ارز پایه از دلار به یورو نماید (ایسنا، ۱۳۸۵).

در سال ۲۰۰۹، سنای آمریکا فروش بنزین به ایران را طی مصوبه‌ای تحریم کرد که با توجه به واردات ۴۰ درصد بنزین مصرفی کشور از خارج، متحمل فشار زیادی بود (nytimes, 2009). در ۳۱ دسامبر ۲۰۰۹، کمیته نظارتی قطعنامه «۱۷۳۷»، سومین گزارش رسمی خود را طی سند شماره S/2009/688، حاوی اقدامات و گزارش‌های کشورهای شوراها به شورای امنیت ارائه کرد. این گزارش در کنار گزارش‌های آژانس بین‌المللی انرژی اتمی؛ از جمله سند شماره GOV/2009/82، مورخ ۲۷ نوامبر ۲۰۰۹، مبنی بر ادامه نگرانی‌ها از فعالیت‌های هسته‌ای ایران، منتج به قطعنامه شدید «۱۹۲۹» در ۹ ژوئن ۲۰۱۰ گردید. این قطعنامه را «قانون جامع تحریم ایران» موسوم به «سیسادا»^۱ در یکم جولای ۲۰۱۰ (Congress, CICADA, 2010) و تأییدیه قطعنامه «۱۹۲۹» در ۲۶ جولای ۲۰۱۰، توسط شورای اتحادیه اروپایی (The Official Journal of EU, 2010) تکمیل نمود که در مجموع محدودیت‌های شدیدی

1. Comprehensive Iran Sanctions, Accountability, and Divestment Act (CICADA).